

co je

prosinec 1921

Je pozdě

Marné gesto ruky
trčící do prázdna
přesmutné žaluje a pláče
pro všechnu tmu a bloudění
pro prázdné touhy
a zbytečné naděje
pro chlad a hlavně
pro lásku už tenkrát
na kříži zavrženou...
K rukám vztaženým
dnes už
nepřiletí žádný z holoubků.

Človíček na prahu stál
nakoukl dovnitř
a hrozně se polekal.
Oči měl najednou plné slz,
na těch však zůstal mu smích -
tím prý totiž dobývá se
prostor a čas
který v plné kráse
před ním se objevil.
Tam tedy patří
tam má jít
za sebou dětství
před sebou - čert ví.
Človíček na prahu stál
koukal se dovnitř a hrozně se bál.
Měl se
že všechno zmeškal
že dávno měl tu být
že přišel pozdě
že dřív měl dětství skrýt
Človíček na prahu stál
a když vcházel
smál se i plakal.

O čem si povídají

asi

dva

když už není

co

říct.

Čemu se smějí

smějí-li se

ještě

všec.

O čem si povídají

když se už navzájem

tak znají.

A na co vzpomínají

asi

dva

když vzpomínky

ach vzpomínky

tak trochu bolí.

Co nevidět se políbíme

a tím jako když nastoupíme

do vlaku

který nás zaveze k zázraku

k poznání lásky a něhy.

Ten vlak veze nás blíž a blíž

ještě blíž

vždyť sama víš.

A konečná přináší zapomnění

takové

co za chvíli se změní

v prázdnou tmou

ve smutek z oprýskaných snů.

S poslední metou padla i touha

a v jedné krizi přibyla další smůlka.

Na konečné musí se vystoupit

aby se mohlo ve vlaku uklidit

a jede se zpátky

jenže tentokrát už doopravdy
bez pohádky.

I.

Co víc mi můžeš dát
než klín.
Rozšitípněš jím ve dvě
mé
vědomí.
Chtění
nechtěného.
Co víc mi můžeš dát.

II.

Můj klín chce
i tvůj klín chce
zkrátka chtějí
vklínit se navzájem
klíny.
Toto chtění
až do vzteku
z lítosti
drásá nám duše
a láme vědomí.
Klíny se neptají
na svědomí nás
kteří hledáme.
Klíny prostě chtějí.

Ty
~~ty~~ která jsi mne tolik bolívala
a které jsem i já
hodně ublížil
protože to je láska

te nebývá jiná
tobě bych tak rád napsal:
Je to už za mnou
dveře se přece jen nakonec
tichounce zavřely
a nezbývá už nic
co by bolelo.

Bylo by to krásné
ale pravda by to nebyla.

Úsměv

Jsi moje zahrádka
zahrádečka
která chodí všude se mnou.
Je krásné vědět
že kdekoli je
pro mne
připravený chladivý pramínek
sluníčko
čistěounké ranní nebe
tichounké křivky
motýlčích úsměvů
bzučení včel
bázlivé něžnůstky větýrku
pozdravy mráček poutníků.
Ztracený mír dětství.

Vzal jsem důvěru a lásku svou
a vyšel jsem k Tobě.
Usmívám se
jsem šťastný - dávám.
Kde jsi ?
Chci být Tvůj.
Mrazivé ticho.
Nepřicházíš.

Vesmír mlčí.

A svět je náhle tak studený
a pustý
chvějí se zimou
a pláčem
prsty krehnou
slzy pělí.

A já se usmívám
jsem šťastný - dávám
teď bolest svou.

A je v nás jakási touha
silná touha
uchopit krásu pevně do rukou
vtisknout na čisté plátno
zaremovat
a přibít na zeď -
mít krásu jen pro sebe
za rémem jak za mříží.
Jenže uvězněné krásy
přestanem si všímat -
a ta tiše umírá
stala se všedností.
A my znovu uchvácení touhou
hledáme opět krásu
kterou bychom uvěznili
jen pro sebe.

A je v nás jakási touha
silná touha
uchopit lásku
pevně do rukou.

Nepíši básně už
schopen nejsem
víc podržet si
nakrátko jen
půjčený dar.

Víc nepláči už
neumím proměnit
smutek a beznaděj
touhu a přání
do vět
slov
výkřiků.

Poklidně smířlivým už
pohledem měšťáčka začínám
dělit si svět
na mňj
a
těch druhých.

Uprostřed zahrady zasněžené
jsem stál,
svým stromům sbohem dát
a poděkovat.
Mí věrní strážcové,
strážcové mého stáří.
Má poslední zima.

Šedivý sních.
Šedivé nebe.
Šedivé ticho.

Jen z hlubokých dalek duše a země
zarnívá tichounce jarní pastorele.
Ieš, na konci.
Má poslední zima.
A dávná pravda, dříve jen tušená
a tolikrát umlčená

je teď tak zřejmé a přímá...

Padá sněh.

A hlava padá.

A ruce.

A ústa.

A z hlubokých dálek
mluví hlas tichý a temný o tom,
že není umíření,
že jen odcházíme usmívat se dovnitř.

Vzkaz

Z ty a je až stane se my
v dobré se zmaní veškeré zlo
ztratí se z pavučin ukrytých
strachu kapičky lepkavé.

A nikdy se nevrátí prohrané dny
víc si nepřijdou pro své clo
za nocí zoufale bezedných
pařáty chladné tíživé.

V lásce se rostaví nenávisť
v něhu pak úmysly zlých
věty, jež skratě nás zraňují
navěky zůstanou neznělé.

Tím vzkazem z tvých očí jsem si tak jist
vždyť poselství stejné je v mých
tajné tužby a přání se splňují
láskou zbláznění jsme něžní přátelé.

Jen výš a výš

schoď stihá schoď

jen výš

až tam

nad oblaky míří tvůj krok.

Jen blíž a blíž
ke slunci, k pravdě
jen blíž

co na tom
že sežehnou tě ?

Slunce už pálí
ztrácíš na své síle
tvé tělo snad umdlí
až dosáhneš cíle.

Ještě blíž
snad už jen pár schodů posledních.

A pak ti řeknou, že slunce
nevidíš nikdy tam, kde doopravdy je.

Nemá co říct
ten, který žije bahnem
může snad jen říkat

a

občas si zaplékat
ostatně stejně falešně.
Ne, nemá co říct.

I já i ty
všichni tu čekáme
na něco

co změní.

Někdo se směje
někdo pláče
jiný mlčí -
ach různí
různí jsme
ale všichni čekáme.

Svědék

Příštivého vítězství světla

v příšeří chrámu

schoulerý

na dně své slabosti

svědek

pradávného vítězství

denně se dotýká

v posvátném přísečíku

světla a tmy.

Kaskáda slunce

lomený oblouk

prostá slova pravdy

a v rohu malé pavučina.

Pokojný pohyb rukou

bolestí naplněný kalich

v střídavou lásku

proměněný

bělostný chléb

denně tu slouží

s rukama vnořenýma

do světla a tmy.

Chvilivé plamínky

osamělý šepot

mlčení kamene

a vůně květin.

Radostné poselství světu

přináší život

smrt

slyšíte lidé?

rozumíš?

prostému tajemství

denně se klaní

s úsměvem něžným

ze světla

a

tmy.

Všichni jsme
bratři a sestry
ba něco víc
něco blíž -
jenom jsme
na té zlé cestě
ztratili cestu
k sobě.

Uvědomíš si lásku
a ztratíš ji
uvědomíš si dobro
a ztratíš je
uvědomíš si štěstí
a ztratíš je
uvědomíš si zlo
a zůstane
uvědomíš si nenávisť
a stane se těší.
uvědomíš si život
a zemřeš.

Pravdivá slova
jsou jako kámen..
i když nebudeš chtít
ke dnu tě dotahnou.

Pravdivá věta
je jako rejzír...
vytryskne, prorazí tau
a nikdy se nevrátí.

Básně
jen z pravdivých
slov a vět
měly by se skládat.